

אָלגיה למידד במלאת שלוש שנים למותו

(התפרסם במוסף לתרבות וספרות של הארץ בנובמבר 2007)

הוא שנה מפא"ניקים. הוא שנה נהגי אוטובוסים. הוא שנה חתולים. הוא שנה פקידים.
הוא שנה עולים חדשים. הוא שנה קבלנים. הוא שנה אנשים שאינם אוהבים את מוצארט.
הוא שנה שוקולד, בעיקר שוקולד חלב. הוא שנה ליקרים. הוא שנה בשר. הוא שנה כל
טבק שלא היה "פור סקוור גולד". הוא שנה צבע כחול.
הוא שנה לשכתב מאמרים ב"הארץ". הוא שנה שגיאות בעברית. הוא שנה פרופסורים
לספרות עברית. הוא שנה את קורצווייל. הוא שנה את שקד. הוא שנה את שוקן. ואת
פינקלשטיין, ואת קוטלר ואת כל חברי אגודת העיתונאים. וגם את חברי אגודת הסופרים.
במיוחד את סמך יזהר. ואת מוסינזון. ואת מגד. הוא שנה גם את דן בן אמוץ. בהחלט.
הוא שנה טובות. הוא שנה הנחות. הוא שנה לבקש סליחה. הוא שנה להשלים עם אביו.
הוא שנה להתאבל על אימו. הוא שנה להתגעגע לאחיו. הוא שנה לאהוב את אשתו. הוא
שנה לתת עצות לילדיו.

הוא שנה לחזור ללונדון באלף תשע מאות ששים וארבע ולהיות שם לבדו, באגממנון
רוד.

הוא שנה את תל אביב. הוא שנה את רמת גן. הוא שנה את שמעון פרס ואת משה דיין.
ואת גולדה ואת אבן. ובעיקר שנה את בן גוריון. הוא שנה גם את מנחם בגין. הוא שנה
פוליטיקאים. הוא שנה מבקרי אמנות. הוא שנה פדגוגים. הוא שנה רבנים. הוא שנה כהני
דת. הוא שנה אנשים שלא יודעים בעל פה רבע מהתנ"ך. לפחות. שלא משתעשעים
מפרושי רש"י לספר בראשית. שאינם מכירים פרקי אבות. שאינם קוראים את שירי יהודה

הלוי. הוא שנא את מי שאינם בקיאים בשייקספיר. שאינם מכירים את מרלו. שאינם אוהבים את ג'רום. ק. ג'רום. שמעולם לא שמעו על וויליאם שוונק גילברט.

הוא שנא את כל אלה שלא ראו אף פעם תן אמיתי, חי, מילל ליד הבית.

הוא שנא שוטרים. הוא שנא גנרלים. הוא שנא אלילים. הוא שנא עובדי אלילים. הוא שנא פטריוטים. הוא שנא אנטישמים. הוא שנא מפריחי שממות. הוא שנא סטליניסטים.

הוא שנא אידיאולוגיות. הוא שנא פילוסופיות. הוא שנא עקרונות. הוא שנא דגלים. הוא שנא את הצינונות. הוא שנא קוביזם. הוא שנא מודרניזם. הוא שנא את המאה העשרים. הוא שנא טלוויזיה. הוא שנא ג'אז. הוא שנא רוק-אן-רול. הוא שנא את הביטלס. הוא שנא את דילן. הוא שנא את שירי הפלמ"ח.

הוא שנא את חבילות הספרים שלא נמכרו, עטופות בעיתונים, קשורות בחוטי שפגאט, מסודרות בעליית הגג.

הוא שנא רופאים. הוא שנא מדענים. הוא שנא כלכלנים. הוא שנא רומסי שממיות. הוא שנא משמידי חרקים. הוא שנא קוטפי פרחים. הוא שנא כורתי עצים. הוא שנא שונאי כלבים. הוא שנא חובבי שירה. הוא שנא אניני טעם שמבינים בקוניאק. הוא שנא מעמידי פנים. הוא שנא חנפנים. הוא שנא נותני שוחד. הוא שנא בעלי שררה. הוא שנא בעלי שרירים. הוא שנא מחלקי פרסים. הוא שנא מקבלי פרסים. הוא שנא אנשים שיודעים להצחיק בקלות. הוא שנא אנשים שקל להם לבכות. הוא שנא בכי. הוא שנא שבוכים לידו.

הוא שנא שאשתו בוכה בגללו מעבר לקיר.

הוא שנה לשחות. הוא שנה לרוץ. הוא שנה לנסוע במוניות. הוא שנה אבזמים סגורים.
הוא שנה כפתורים רכוסים. הוא שנה ריצ'רצ'ים. הוא שנה שרוכים. הוא שנה ארנקים. הוא
שנה מכנסיים ארוכים. הוא שנה חליפות.
הוא שנה אנשים שחשבו שזה מאד מוזר לגלח את הראש בקיץ. ולנעול נעלי ספורט
צהובות. ולחדד את קצות השפם.
הוא שנה כסף. הוא שנה מקרנות סרטים שמונה מילימטר. הוא שנה ברזים, ברגים,
צינורות, מברגים, פטישים משורים וצבתות. הוא שנה תריסים תקועים. הוא שנה מכוניות,
במיוחד ידיות הילוכים. הוא שנה מחשבים. הוא שנה מכשירי טלפון. הוא שנה אנשים
שאומרים בטלפון: "מי זה?" הוא שנה שולחנות מסודרים. הוא שנה מגרות. הוא שנה
תיקיות. הוא שנה ארונות. הוא שנה קולבים.
הוא שנה את שלוש מכונות הכתיבה שלו.
הוא שנה להתעורר משנת אחר הצהריים שלו. הוא שנה להתגלח. הוא שנה להתלבש.
הוא שנה להדיח את כוס התה שלו. הוא שנה בזבזז מים. הוא שנה בזבזנים. הוא שנה
צבועים. הוא שנה שקרנים. הוא שנה את מי שניצלו את זיכרונו הפנומנאלי. הוא שנה את
מי שבזזו לזיכרונו הפנומנאלי. הוא שנה את מי שהתרפסו לפניו. הוא שנה את מי שפחדו
מפניו.
אפילו את השנאה עצמה שנה בכל ליבו.
רק את הזיכרונות הסכים אבא לאהוב ללא סייג, ועכשיו גם הוא בתוכם.

